

STANG *UT!!*

Nr. 19 2020

EN UAVHENGIG VÁL'ENGA-FANZINE

Kr 50,-

ACAB

NO PYRO NO PARTY

HVA ER STANG UT?

Det du nå holder i hånda er en fanzine. Dette er laget av fans for fans. Vi som gir ut dette er tribunesliterne, som har en del år på tribunen. Siden forrige utgave har man faktisk fått Vålerenga Stadion i fotball. Pluss at man venter på Nye Jordal Amfi. Vi er for ett aktiv tribuneliv, altså ikke bare Pyro. Vi er veldig glade i øl og diskuterer hva som er best for Vålerenga. Denne fanzina er uavhengig. Hverken klubben, eller noen andre har noen påvirkning. Man skriver for egen regning og vi prøver å følge Vær Varsom plakaten. Men man tåle å bli litt krenka i 2020.

Fanziner har bare dabbet av mer og mer, og sist Stang Ut kom ut var i 2015. Du kan jo sjøl tenke deg hvor landet ligger. Vi prøver ett comeback og tror at alt snur nå. Uansett om det blir 7 plass i fotballen, eller om hockeyen ryker i kvartfinalen. Men Vålerenga sitt damelag skal faktisk ut i Europa.

Vi tar gjerne imot ris eller ros av denne blekka. Skulle du ha lyst til å skrive så er det bare å ta kontakt. Hos Stang Ut kommer det aldri til å bli noen pluss-saker som du må betale ekstra for.

Vi svikter aldri Vålerenga & Ære Være.

Slagordet til Stang Ut i 2020 er: Vi leverer, dere serverer.

Tusen takk til de som føler for det. Ikke minst må vi ikke glemme Petter Berge. Han gikk så alt for tidlig bort fra oss. Han var en av grunnleggerne. Vi savner deg hver jævlige dag kompis.

Ansvarlig utgiver:

Dype Lommer AS
v/ Mikkel Kjelstrup
kjelstrup.mikkel
@gmail.com
90 61 84 29

Skribenter denne utgaven:

Mikkel K, Bean,
Bartenderen, Daddy Cool,
Mats Uls, Pia, Stian H,
Dolph Superbohem.
Thomas Ole Aass (evig
praktikant)

**Layout, design &
korrektur:**

LeifK & KSI

Opplag: 300**SoMe**

www.stangut.no (veldig lite
oppdatert). Du finner oss
også på Facebook.

STATUS PÅ supporterlivet i

Siden Klanen ble stiftet den 5. mai på Gamle Bryggerhus rett ved Bislett Stadion i 1991 har man satset på supporterutstyr som var en mangelvare da. Borteturer organisert, lagde etterhvert Apestreken for å nå ut til folket. For ikke å snakke om Radio OK som hadde sendinger mandager mellom 22-23 om jeg ikke husker feil. Med blant annet dagens speaker Knut «Hotdick» Hoffssengen som programleder. Med folk fra styret i Klanen og gjester. Husker spesielt intervjuet med Kjell Sture Jensen, veit ikke hvorfor men bare husker det. Men dette var tiden før tilgangen til masse informasjon ikke var så lett. Sesongkort lå på 3-400 kroner. Hvor mange som ble solgt aner man ikke. Det var sjelden over 1000 på disse matchene. Familien Bjerkland styrte gjerne supportertralla på indre bane. Jeg som en ung jyping mannen meg for å kjøpe en fanzina Apestreken. Det var genial lesing på trikken hjem til Nordstrand. Så fra første stund skjønte jeg at fanzine-nerd kom jeg til å bli. Et par år seinere kom dette internettet også til Oslo. Vålerenga På Nett var en uavhengig side om ja nettopp Vålerenga Fotball. Bjørnar, Hiphop, Stian, Nalle, Viggo, Rakne osv lagde ett nettsted for oss som var sultene på info uten kam-pene. Men på den tiden var internettet sånn at det ikke var noe bredbånd akkurat. Så satt man lenge på internett, så gikk det utover telefonregningen. Min ellers så rause pappa opp igjennom tidene har ikke klikket på mye. Men akkurat når telefonregningen dukket opp. Var det om å gjøre å gå stille i dørene.

Nok om det, flere fanziner kom til ikke bare i Vålerenga miljøet, men ellers også. Bergen, Trondheim, Lillestrøm, Drammen, Oslo selvsagt. Daværende Vålerenga Sjappa lå i

Hausmansgate, rett ved Blå Kors. Skummelt for en fyr som meg. Sjappa ble drevet dugnads-basert og det var ikke måte på utvalg. Ikke minst fanziner, så da åpnet det seg en verden rettet mot Sverige

også. Kunne sikkert ha utvidet det mye lenger også. Men engelsk og meg? Nei takket meg til norske og svenske. Det mest morsomste med fanziner da, var alt hetsen mot andre, men også veldig mye sjølironi.

Vålerenga

Så det herrens år 1998, bestemte Behle, Syd Barrett, Pettern (RIP) og undertegnende å starte Stang Ut. På den tiden var det stor konkurranse innad med 4-5 Vålerenga fanziner. Vi fikk tilbud om at Klanen skulle ta hele trykkeriregninga, vi takket høflig nei. Kunne vi dreit oss loddrett ut. Vi snekret som sagt sammen en blekke, med klipp og lim. Veldig mye!!!!!!!!!!!! og av og til Caps lock på også. 1000 ex og rosa forside. Var vi veldig spente på hvordan dette skulle gå. Fikk solgt 7-800 ex og gitt bort en del. Dårligste minne var vel når Pettern og jeg tok med 200 ex på flyet til Trondheim. På den tiden var man jo dømt til å tape minst 4-0. Men at vi bare solgte 20 ex var litt bittert ... Men dette var starten på ett ganske tungt fanzineliv.

Så nå 21 år etter, prøver man å holde koken. Etter minst 3 år på glattisen eller ja det kommer noe. Statusen på fanziner i Vålerenga nå idag er lik 0. Siste som kastet inn håndkle var Ikaros sin Østkantpakk. Selv Klanen har ikke klart å gi ut Klansropet på en del år. Personlig syns jeg det er veldig rart at det ikke er flere fanziner i Vålerenga-miljøet. Mange jeg snakker med ønsker seg fanziner igjen. Men det er vel den berømte få ut fingeren som er problemet da. Status eller i Norge på fanziner ellers må jeg innrømme at jeg ikke har oversikten. Bortsett fra medlemsbladet D12Mann i Bergen og Okseblod i Skeid. Finnes det flere? Ta sjansen, ta kontakt hvis du lur på.

Supporterutstyr

Begynte vel å følge Enga rundt 84-85. Så vel de første matchene sammen med pappa. Da var det skralt med supporterutstyr, heldig hvis du fant noe fra forgjengeren til Klanen. Nemlig VIF Supporter Club ... Mens du så pauseshow med daværende Norges største klovn Tom A. Schanke. Bedret seg litt før man må vel ha vært i 1994 eller 1995 man åpnet Vålerenga Sjappa som sagt i Hausmangate. Klanen tok grep, klubben hadde jo ikke styring i det hele tatt. Sjappa hadde egne kontorer i 2. etasje. Her kunne man kjøpe noe for en hver smak. Mon tro jeg har singleten ett sted enda. Noe jeg fortsatt har den dag i er Vålerenga i Vårt hjertes solbriller som kosta 20 spenn da. De er av høy verdi idag. Mens andre anglofile dro på Narvesen for å kjøpe Match eller Shoot. Dro jeg nesten hver lørdag ned til Sjappa for å se om det var kommet nye fanziner. Var litt bingo, stort sett åpnet. Straks tilbake kunne være en time eller to. Da måtte man pent rusle rundt å vente, eller stengt pga «sykdom» (fyllesjuk ...).

Rundt 1998 åpna Klanen Sjappa si i Pilestredet 8. Det var jo perfekt fordi Bohemen hadde jo åpnet rett ovenfor gata. Mye rart, men også mye kult da av supporterutstyr. Tidenes verste kolleksjon er det vel Kultspilleren Håvard Steinar Lunde & co som har lagd Bønda skjønner

Sjappa

ingenting flaskegrønn skjorte blant annet. Er det noen som eier dette den dag idag? Ta kontakt med VIF Historie. Eller hvis sitter på den en by ett lag hettejakka som er laget i smått utrolig 20 000 ...

Sjappa flytta etter dette til Oslo S, utvalget ble enda større, enda mindre som jeg personlig hadde lyst å kjøpe. Man hadde vel på denne tiden håp om at flere som tok tog fra Hadeland, Tønsberg, Larvik, Fredrikstad, Drammen osv skulle svi av halve trygda si i Sjappa. Flyttet etter en stund etter dette til Helsfyr, Før man flyttet inn i egne lokaler på Vålerenga Stadion når den åpnet. Man sliter der også, største parten av inntektene kommer fra billettsalg. Kanskje man skulle børste støv av Sjapperådet? Eller sette ned en gruppe som brenner for dette her. Kanskje få en helt annet som styrer Sjappa? Blir gjerne med på en diskusjon på dette her.

Alternativt Supporterutstyr

For rundt 8-10 år siden var det enkelte sjeler som var lei av supporterutstyr fra Vålerenga Sjappa. Skjerfboden med undertegnende blant annet startet opp det. Vi fikk lagd ett Vålerenga Håndball skjerf. Med klar beskjed, logoen får dere trykke på. Den var grei og det ble godtatt. Enda ble det trøbbel, men vi fikk det til. Sånn delvis med Skjerfboden, var lite budsjett vi hadde. Men når man stjeler fra kassa uten å gjøre opp for seg. Ja da fikk jeg nok. Startet opp Tribuneshoppen må ha vært rundt høsten 2013. Lage kult supporterutstyr til en billig penge som tusenvis av andre ikke har. Ingen penger i egen lomme, alt overskudd har gått tilbake til noen som trenger det i Vålerenga miljøet. Høsten 2019 vurderte man å gi seg, en sånn hobby tar jo mye tid. Men da kom det nye krefter til, pluss at Tribuneshoppen har flyttet lageret sitt til Enga Pub på Vålerenga. En vinn vinn situasjon for begge og tusen takk til Bisan for at vi får ha det der. Nye ting er pågang nå i 2020, 1-2 nye skjerf, ikke minst skal man følge med i tiden så trengs det stickers. Så da blir det minst 5 stickers.

Ikaros kjører også salg av supporterutstyr. Det er veldig bra, kule stickers, t-skjorter, gensere osv. Godt å se at flere tenker utenfor komforsonen også med unge folk så er framtiden sikret.

Podcaster

Dette er litt som før drakk man bare Ringnes øl alt annet var piss. Nå kjøper man kun IPA lagd slik du bare liker det. Podcaster i Vålerenga miljøet har ikke hatt lang levetid.

- **Østkantsendinga** var vel først ute. Veldig bra, søker du etter de så finner du det.
- **=Engaradioen** prøvde seg på direkte sendinger fra Vålerenga Vertsthus. Funka dårlig, men moro.

- **Engalosjen** Artig fyllerør.
- **Enga på Pod** Klubben prøvde virkelig her. Både med Freddy Boy før han måtte gå, SK Loeb og Tina Wullf klarte seg veldig bra. Men SK Loeb har vel hatt en stri høst både med bluss, baby & jobb. Pluss at Tina har vært sjukemeldt.
- **Radio 0658** Sist sending i april, etter det har Espen Knu tsen vært mest opptatt med å filme all maten han lager, mens undertegnende har hatt nok andre prosjekter.
- **Hockeypodden** Erik Engen og Anders Blegeberg leverer fra hockeyen.

Supportermusikk

I alle år har det vært laget mye musikk om Vålerenga. Rundt år 2000 ble vel hymnen Vålerenga Kjerke spilt før spillerne kom inn på stadion. På 90-tallet var Vi er Vålerenga spilt når Vålerenga spilte. Om de scoret ofte? Nei. Brakkebandet med Kjell Roar Kaasa, Håvard Lunde, Tore Krogstad & Espen Haug lagde jo Mitt Vålerenga. Spør du vanlig mannen eller damen på tribunen om bytte ut dette? Ja da får du høre det. Kule låter ja sikkert. De seinere årene har Islandsgate tatt Vålerenga familien med storm. Gode gamle The Whalers bør jo gå i studio for å spille inn sine låter på nytt. Sist jeg så de på Enga så var det bra. Forøvrig trøster jeg meg ofte med Arild Rønsen sin låt: Hva gjør vi nå Vålerenga!

Veien videre da, hva mangler Vålerenga?

- Folk som kommer på matcher.
- Stadion blir malt i riktig farger.
- Ett matchprogram laget av ildsjeler.
- Folk som kommer på matcher.
- Flere ildsjeler, ikke tenk at det gjør andre.
- Egen Vålerenga resept når Vålerenga taper.
- Hjelpe TIFO gruppa.
- Kjeder du deg? Stikk på en innebandy, håndball eller hockey match.
- Bruk Vålerenga Bydel sine vannhull og spisesteder før match.
Ingen trøst om du bruker Øst.
- Flere som framsnakker Vålerenga.
- Minst en seriøs podcast, pluss minst en seriøs fanzine til.

Året 2020 er året det skal snu. Målet er topp 6.

Ære Være & Heia Vålerenga.

Mikkel Kjelstrup

HISTORIE

Historien gjør en klubb til noe mer enn bare et produkt av samtiden.

VIF – klubben fra Sotahjørnet

I 2019 opprettet foreningen en historisk gruppe som skal fremme sjela til klubben ved å sikre og formidle klubbens stolte historie. Det er her snakk om VIFs formidling av klubbens kulturarv. Endelig skal alle historiske gjenstander samles og sikres i et egnet trygt lokale inne i Intilty Arena.

VIF entusiaster har samlet og ivaretatt klubbens historie i flere tiår, som nå blir samlet ett sted. Her er den unike stiftelsesprotokollen fra 29.7.1913, her er mange drakter og pokaler samt annet VIF historisk fra de forskjellige idrettene i foreningen gjennom historien.

Mye av materialet vil også bli benyttet til å utsmykke stadion for å bidra til å få Vålerenga sjela inn i eget hus.

VIF historiske gruppe vil ha en tredelt oppgave:

1. Sikre VIF-historisk materiale i eget lokale samt registrere det i en egnet database.
2. Innsamle løpende historisk materiale og etablere samarbeid med klubbene i forhold til oppgaven.
3. Sørge for at VIFs historie og VIF-historisk statistikk blir formidlet via nettsider, utstillinger, utsmykninger, tidsskrifter og bøker, foredrag, byvandring m.m.

Dette vil sikre Vålerengas idrettshistorie – forsvarlig lagring, og samtidig tilgjengelig. Viktig.

Det er med historisk ballast at følelsene slippes løs ved seier eller tap.

Heia Vål'enga!

Tidenes Vålerengakamp

Vålerengen ble Norgesmestere i 1986/87 sesongen, og var dermed kvalifisert for første runde i europacupen 1987/88. Vålerengen ble trukket i gruppe C, sammen med de danske mesterne Herning, de øst-tyske mesterne Dynamo Berlin og de sovjetiske mesterne og storlaget CSKA Moskva. Kampene ble spilt i Oslo, på Jordal Amfi, helgen 20-22. november 1987.

Siden E-cupens oppstart i 1965 så hadde CSKA Moskva vunnet turneringen hele 17 av 22 ganger. Laget besto stort sett av sovjetiske landslagsspillere som blant annet Sergei Makarov, Vladimir Krutov, Igor Larionov, Vjatcheslav Fetisov, Alexei Kasatonov, Vyatcheslav Bykov, Valerij Kamensky og Andrei Khomutov, samt unge fremadstormende spillere som Alexander Mogilny, Sergei Fedorov og Pavel Burë. I målet sto den sovjetiske målvakten Evgeny Belosheiken. Laget ble styrt av den legendariske treneren Viktor Tikhonov med jernhånd.

Vålerengen på sin side hadde følgende stall til rådighet: Jim Marthinsen, Jan Tore Kjær, Mattis Haakensen, Rune «Fo» Hansen, Øyvind Løsåmoen, Tor Helge Eikeland, Bjørn Kolsrud, Hans Pettersson, Tom Johansen, Rune «Fu» Hansen, Arne Billkvam, Stig Johansen, Peter Eriksson, Geir Hoff, Roy Johansen, Marius Rath, Petter Thoresen, Jon Magne Karlstad, Pål Kristiansen, Espen Stålsett og Frank Vestreng. Trener for Vålerengen var Erik Ask.

*Legendariske Viktor
Tikhonov på Jordal Amfi.*

Fredag 20.november vant CSKA Moskva 13-0 over Dynamo Berlin, mens Vålerengen slo Herning 12-3 (6-1, 4-1, 2-1) i en overbevisende forestilling foran ca.500 tilskuere på Jordal Amfi. Vålerengens mål ble scoret av Frank Vestreng 3, Peter Eriksson 2, Petter Thoresen 2, Øyvind Løsåmoen, Arne Billkvam, Jon Magne Karlstad, Geir Hoff og Espen Stålsett. Danskenes mål ble satt inn av Rasmus Kjøngerskov, Mogens Jørgensen og Henrik Toft.

Lørdag 21.november vant CSKA Moskva nok en gang 13-0, denne gangen over Herning. Vålerengen fikk tøff motstand mot Dynamo Berlin men vant til slutt 3-2 (0-2, 1-0, 2-0) etter scoringer av Espen Stålsett, Tom Johansen og Rune «Fu» Hansen. For øst-tyskerne scoret Sven Prusa og Torsten Deutcher. Kampen ble sett av ca. 1100 tilskuere.

Før avslutningsdagen var det altså klart at det ble gruppefinale mellom Vålerengen og CSKA Moskva. Vinneren gikk videre til neste gruppespill.

Søndag 22.november vant Dynamo Berlin 5-3 over Herning. Dynamo Berlin endte dermed på tredje plass i gruppen, mens Herning måtte ta til takke med sisteplass i gruppe C.

Billett 22.november 1987

Senere på kvelden var det duket for det som er tidenes kamp for Vålerengen. Politiet og vakter hadde sin fulle hyre med å hindre billettløse mennesker fra å komme inn i hallen. Alle ville se oppgjøret. Ved kampstart var Jordal Amfi var fylt til randen med ca. 6000 tilskuere.

Vålerengen fikk kampens første sjanse etter kun tjue sekunder da Petter Thoresen hadde et farlig skudd som Belosheiken reddet. Stemningen i den fullsatte amfien sto i taket. Første periode var en jevnspilt affære og Vålerengens keeper Jim Marthinsen storspilte.

I begynnelsen av andre periode gjorde Petter Thoresen en kjempetabbe. Fra bak eget mål serverte han Igor Larionov slik at han fikk stå helt alene med Jimmern og legge pucken pent i krysset. 1-0 til sovjetrusserne etter 54 sekunder.

Vålerengen fortsatt å gi CSKA Moskva god motstand og etter hvert så skjønte sovjetrusserne at de måtte gire opp tempoet.

I powerplay kjørte CSKA nå med hele superfemmern, Makarov, Krutov, Larionov, Fetisov og Kasatonov. Etter 14.48 av andreperioden fyrte Kasatonov av et slagskudd fra blueline som ble styrt inn av Igor Larionov. 2-0 til CSKA Moskva.

Nå virket Vålerengens spillere slitne mens stjernene på CSKA kjørte på hardere og

«Vålerengen var gode. De spilte meget konsentrert, disiplinert og intenst.»

- Viktor Tikhonov 22.11.1987

hardere. Etter 15.22 spilte Makarov vegg med Fetisov for så å komme alene med Jimmern. Makarov satte pucken enkelt i mål og CSKA ledet 3-0.

Etter 4.55 i tredje periode kom CSKAs fjerde scoring. Kravchuk serverte Kamensky skjøt en kanon i vinkelen, utagbart for Jimmern. 4-0 til CSKA.

Etter snaut 10 minutter av sisteperioden hadde Vålerengen overtallspill. Petter Thoresen ble spilt igjennom av Geir Hoff men satte pucken millimetre utenfor stolpen til Belosheiken.

Etter 14.25 satte CSKA den femte pinnen bak Jimmern. Makarov valset rundt i Vålerengens forsvar og spilte pucken til Fetisov, for så og få den tilbake. Makarov satte den siste spikeren i kista på elegant vis.

5-0 ble sluttresultatet. Etter kampen var det flere sovjetiske spillere og ledere som ville inn i Vålerengagarderober for å se hvem denne giganten som sto i Vålerengens var. Det var Jim Marthinsen.

CSKA Moskva gikk gjennom gruppa med å score 31 mål og ingen baklengsmål. CSKA vant til slutt hele europacupen dette året også etter seire over Tappara, Bjørkløven og Tesla Pardubice i finalegruppen.

Sergei Makarov har nettopp satt inn 5-0 målet.

Mikhail Vasilyev alene med keeper, men Jimmern reddet.

**Stedet har Oslos mest fargerike
hockey-miljø!**

**Møt spillere og hockey-fans på
Stedet etter kampen.**

Velkommen til oss!

RINGNES *light*

Stedet

Torggata 5, 0181 Oslo. Tlf. 42 72 68

Hvordan drepe et ENGASJEMENT

Jeg startet min reise med Vålerenga i 1995. Til tross for å være en bonde bosatt et godt stykke unna Ullevaal og Oslo, var VIF blitt laget mitt etter en overbevisende 3-1 seier på Gjemselunden sommeren før mot mitt lokale Eliteserielag (xxx) som jeg egentlig ikke likte uansett. Og det var før Kuvicsek-saken.

Jeg begynte lett de første par åra med å snike meg til Oslo på kamp under påskudd av å være på kino med gutta i nabobygda eller andre mer eller mindre kreative forklaringer. Etterhvert fikk jeg lappen og VIF flytta til Bislett, så da ble det mer «lovlige» turer innover. Spesielt minneverdig var cupkampene på Bislett i 1997, da en viss John Carew for alvor entret scenen.

Siden flytta jeg selv til Bislett, mens VIF flytta tilbake til Ullevaal, men jeg var nå blitt «hardcore» VIF-supporter og var på det meste hjemme som borte, i innland og utland. «Alle» var jo i London og Newcastle, ikke fullt så mange var i Krakow og Graz. Royal

League ga også noen interessante turer, hvor jeg ble introdusert for den mer alternative supporterkulturen.

Av helt for jævlige minner sitter man jo med kvalikkampene mot Sogndal og han jævelen Tommy Øren. Men det førte jo uansett til legendariske turer som Mandal f.eks, så det gjorde liksom ikke så mye.

Åra gikk, jeg trur ikke jeg misser en eneste kamp flere år på rad. Jeg har i skrivende stund sett VIF på 63 forskjellige baner i Norge, Skandinavia og Europa. Jeg har vært på Idrettsplassen, Arnold Schwarzenegger, Kråmyra og Westernsletta. Til og med på Stange stadion har jeg sett VIF.

Nok om det. 2000-tallet kom og det var riktig så gøy å være VIF-supporter til tider. Cupmesterskap, seriemesterskap, over 20000 i derbyene, jeg fikk min første seier mot Lyn som paradoksalt nok drepte det største oppgjøret i norsk fotball reint publikumsmes-

sig for godt, jeg fikk oppleve Moa og mer Europa. Det var rett og slett stort sett gyldne tider. Det hele ble rundet av med Luton Shelton og Vidar Kjartansson, og så sa det stopp.

Hva som egentlig skjedde etterpå vet jeg ikke, men at det har vært mye surr både i klubb og supportersiden er ikke til å stikke under en stol. Lovnaden om ny stadion, gleden ved å få den ferdig, bare for å få skuffelsen ved å selge navnet til et jævla IT-selskap var en ting. Ikke greide vi å gjøre det til et fort heller. Hjemmetap for S08 i første kamp i eget hjem satte tydeligvis standarden.

På supportersiden har det vært like trist. Da jeg startet, og særlig på borteturer, gikk det alltid en buss eller tre, stappfulle av folk som skulle feste, se Enga vinne og ellers gi faen i alt annet i noen timer eller dager. Men etterhvert sneik det seg inn en politisk agenda, vi fikk moralpoliti, røykeforbud og pekefingertanter. Dette sneik seg etterhvert inn i styre og stell også, og det begynner å bli noen år siden jeg var Klansmedlem sist. Det begynner faktisk å bli en stund siden jeg dro lenger enn Strømsgodset på bortekamp også. Sant og si er det noen måneder siden sist jeg var på hjemmekamp også.

Delvis skyldes dette at VIF som det var er borte. Da jeg begynte i 1994 var det ikke en utlending i troppen, det var, om ikke bare Oslo gutter, så ihvertfall 95% fra det sentrale Østlandsområdet, + noen Hedmarkinger og haugesundere. Nå er det liksom Ivan og et par til, men stort sett ingen andre som virkelig er Enga, og setter noen større ære i å spille for Enga. Joda, vi blei vel nylig kåra til den klubben med best ungdomsarbeid, som sikkert er gledelig for Bærum, Stabæk, Godset, Odd og andre som nyter godt av det når 54 år gamle mexicaner foretrekkes fremfor dem i VIF.

Delvis skyldes det at det er mye morsommere å se VIF på puben. Her lever fortsatt de spontane utbruddene, de lettere ukorrekte sleivkommentarene og det å kalle en spade for en spade helt uten at det skal moraliseres, kritiseres og sanksjoneres. Det er her pass blir påskrevet i tide og utide, der latteren, galgenhumoren, gleden og raseriet får utløp uten skjeve blikk fra noen viktigperer ved siden av.

Joa, mulig det er til det bedre, mulig jeg tar feil angående oslo gutter i stallen, mulig det er rom for å værre sinnsyk på tribunen fortsatt, det er bare det at jeg føler ikke det der lenger. Mulig sponsorpenger for stadionnavnet var meget tiltrengt, men jeg personlig kommer aldri til å føle meg hjemme i det eller noe eierskap til det. Alt er blitt et produkt, alt skal være strømlinjeforma og korrekt. Jeg orker ikke det der.

Meget mulig jeg er en sur gammel jævel. Samma faen det. Fotball er best på puben.

Bartenderen

Støtt damefotballen!

Jeg synes at det er urettferdig ...

- at der ikke går supporterbuss
- at vi ikke får kjøre rundkjøringen når damelaget vinner
- at det ikke er fanzone på damekamper
- at det ikke kommer like mange tilskuere på damekamper som på herrekamper

Hilsen Pia som spiller fotball på Vålerenga jenter 2011.

Red: Først og fremst tusen takk for leserbrev fra Pia. Tøft at du tør å skrive pluss fronte damefotballen. Det er veldig mange, meg selv inkludert som stramme seg opp litt og komme seg på kamper for Vålerenga sine damer også.

Vålerenga Damers hjemmekamper 2020:

Dato	Tid	Hjemmelag	Bortelag	Bane
23.03.20	18.00	Vålerenga	Lyn	Intility Arena
19.04.20	17.00	Vålerenga	Trondheims-Ørn	Intility Arena
03.05.20	17.00	Vålerenga	Klepp	Intility Arena
15.05.20	20.00	Vålerenga	LSK Kvinner	Intility Arena
27.05.20	16.00	Vålerenga	Arna-Bjørnar	Intility Arena
31.05.20	15.00	Vålerenga	Kolbotn	Intility Arena
20.06.20	15.00	Vålerenga	Avaldsnes	Intility Arena
04.07.20	15.00	Vålerenga	Roa Fotball Elite	Intility Arena
23.08.20	15.00	Vålerenga	Sandviken	Intility Arena

Saken er VIF

**Drillos stør
mirak
Vålerenga til kvart**

Året åtteognitti nedi Istanbul ...

Denne sangen runger stadig på Vålerenga Stadion og resten av historien kjenner de fleste så jeg trenger ikke å rippe opp i det.

Eller? ...

Det begynner å bli noen år siden men det er fortsatt en kveld som får meg til å smile når jeg tenker tilbake, varmen, mørket, støyen svetten, gleden, stemninga, alt, absolutt alt var perfekt denne Novemberkvelden.

Etter å ha slått Rapid Bucuresti i første runde i det som het kjøppvinnerkøppen var vi klare for en ny tur. Vi bare ventet på å finne ut hvor. «Det blei Besiktas!!» Wow, Besiktas, Tyrkia, løvens hule. Dette må vi få med oss!

Vi spilte hjemme først og vant 1-0, det var flere som øynet håp om å komme enda et steg videre. Etter kampen var det småampert og det ble utvekslet litt småstein og flasker før lensmann dukka opp.

«Dokk kjem til å bli slått ihjel og steina, dokk må itj finnpå å fer te Tyrkia, dæm e hakke toilatt» var rådet fra en profilert glad-kristen trønder! «Sjer dæm logoen dokkers så blir di drept». Når en trønder som trives best i forsvaret i Tyskland sier at vi ikke burde reise så var det flere som ble enda mer oppsatt på å ta reise. Det manglede ikke på advarsler men vi er Vål'enga og følger laget vårt dit det fører oss!!

På den tiden var det Sclafenreisen som var turoperatør og vi ble sendt litt hit og dit men alle kom seg hele veien til Konstantinopel. Dessverre så var det flere som valgte å bli hjemme, men det ble til slutt et sted mellom 150 og 200 som tok turen.

I bussen på vei til hotellet fikk vi beskjed om at det ikke var så lurt å stikke hodet ut av vinduet eller å stå på verandaer hvis det ble seier til Besiktas, tyrkere liker visst å skyte i luften med skarpt for å feire. Vi ble også beroliget med at det skulle være en stor demonstrasjon dagen etter, det var visst ikke noe å bekymre seg over, det var bare fundamentalistene som skulle demonstrere mot forbudet mot å bære hijab på universitetet. Så alt var duket for en lun torsdag ...

En solrik og varm dag som etter hvert skulle bli en legendarisk kveld sto for døren. Vi hadde en del timer å slå i hjel før vi måtte samles på hotellet for felles avreise til kveldens kamp. Det var noen som hadde merket noen spennende dufter kvelden før ikke så langt fra hotellet så vi dro for å sjekke om det var mulig å få tak i en liten bit av det som duftet så eksotisk.

Det skulle vise seg å bli en ganske bisarr episode. Vi møter en liten, hyggelig tyrker som snakker dansk. Han er selvsagt teppehandler av yrke og byr oss på te og kaffe på et bord i nærheten. Rundt oss er det en kraftig kar i dress og solbriller. Det viser seg at senere at han er livvakten til teppehandleren. Som selgere flest så forsøker han å selge oss tepper og forteller stolt over at han ofte er i Skandinavia på salgsturne. Vi spør diskret om det er mulig å få tak i noen av de lokale urtene. Det får vi beskjed om at er veldig hysj hysj og at vi ikke må prate mer om det.

Samtalen kommer inn på hvorfor vi er i byen og vi forteller stolt at vi senere på kvelden skal møte Besiktas. Livvakten bryter inn og sier at vi ikke kan møte Besiktas uten å være bevæpnet. «They are crazy, it's mental people, they are going to kill you!» Vi smiler pent og sier at det sikkert går bra. Teppeshandler gir en kort beskjed til livvakten som blir borte en liten stund før han kommer tilbake. Med han tilbake så blir vi invitert til å bli med til teppesjappa på en øl og omvisning. Han hadde selvsagt fortsatt et håp om å få solgt oss tepper. Som de høflige nordmenn vi er så følger vi selvsagt med.

Når vi sitter der nede i butikken så kommer samtalen nok en gang inn på kveldens kamp og hvor gale fansen til Besiktas er. Livvakten forteller om steder han har vært i krig, blant annet i Tsjetsjenia, han viser frem flere skader på overkroppen. Han mener at vi definitivt har behov for våpen for å beskytte oss.

Helt uten at vi egentlig merker det så tar han armen bak ryggen og i en bevegelse så henter han frem en pistol, slipper ut et fullt magasin i hånden, mens han legger den i hånden min

**«They are
it's
they are
to kill**

over bordet. Selvfølgelig med løpet vendt vekk fra alle! Aldri sett et bedre innøvd trekk hverken før eller siden. Den var produsert av Mossad og var av kaliber 45. «Best gun in the world, want to buy it?». Jeg takket høflig nei og unnskyldte meg med at jeg neppe ville få den med meg gjennom tollen på vei hjem. Tror ikke det hadde vært særlig smart å ha den med på matchen heller ... Og hvor gale var disse tyrkerne egentlig? Vi skulle finne ut mer av det seinere på kvelden.

Han setter seg ved siden av meg og blir litt alvorlig før han spør meg om hva slags type jeg er? Hva mener du? Nei, hva slags type er du? Jeg vet ikke helt hva du mener? Neida jeg bare fleiper med deg, hørte at du var en «smoker» sier han mens han ler og viser frem en liten lysebrun klump han har i hånda. Så vi blir bedt inn på bakrommet hos teppehandleren på en hjemmerulla lokal sigarett. Skal innrømme at det var meget «høy» kvalitet så etter å ha takket pent for oss tuslet vi blide og smilende tilbake til hotellet. Uten tepper riktignok.

**crazy,
mental people,
going
you!»**

Mørket siger på og det nærmer seg avreise retning İnönü Stadion. Det er veldig varmt og vi har fortsatt ingen anelse om hva som er i vente.

Bussene setter av sted og stemningene er god. Vi ankommer stadion i bussen så blir det sagt ting som «jeg har aldri vært så glad for å se så mye snut». Det er snut i alle varianter fra gående til pansrede kjøretøy med

vannkanoner. Det koker utenfor stadion og bussjåføren er så elskverdig å kjøre en ekstra runde for å vise oss frem. Fansen til Besiktas kommer veldig nær og den ene ruta på bussen blir knust. De sliter med å finne ut hvordan de skal få oss inn på stadion siden de egentlig ikke hadde forventet at vi ville komme med stående syngende fans fra lille Norge.

I den ene bussen så finner en tidligere «Formann» ut at det er en fyr han mener er Nazi og velger å kaste han ut utenfor stadion. Det var flere som sa at det kanskje ikke var så veldig smart å kaste ut en enslig nordmann utenfor stadion uansett politisk ståsted og at han burde fått beskjed tidligere om at han var uønsket. «Formannen» står på sitt og han må forlate bussen. Den påståtte nazien er snarrådig og får tak i billett og får med seg kampen selv om han må stå sammen med alle tyrkerne, uten å bli drept.

Etter hvert så finner de en inngang vi kan gå inn. Vi blir ført inn under den ene svingen og må gå rett under tribunene fra svingen og til langsiden foran VIP-tribunen som er stedet de mener gir oss best beskyttelse. Tribunen stikker ca halvannen meter ut over der vi blir ført inn og når de ser at vi kommer inn så hagler det med velkomstgaver i form av lightere, flasker og andre objekter tyrkerne tydeligvis ikke har behov for selv og heller gir til oss. Flere prøver også å gi oss ekstrem close-up av flaggene de har.

Omsider kommer vi til vårt felt som er omkranset av en to snut bred ring. De ser ut til å være utstyrt for å kunne håndtere de fleste scenarioer. Rett ovenfor oss så henger det et banner der det står «Velkommen til helvete hilsen Ricky og (en jeg ikke husker navnet på)». Det er skrevet på norsk så noen har gjort lekse si. Med store øyne titter vi oss rundt og ser at stadion er jo allerede klin full og det er 1,5 time igjen til kampen starter! Vi var jo vant til å komme rett før kampstart hjemme, finne plassen vår men her var det noe helt annet. Det var et helt rått trykk som møtte oss og kampen var ennå et stykke unna. Rett foran oss står en fyr som er en kombo av DJ og speaker som hopper opp og ned foran oss og gjør noen tegn som trolig betyr at han har ett eller annet problem med strupen.

De offisielle tallene sier at det var 28 000 tusen tilskuere på kampen. Dette er kapasiteten med all seated regelen. Tror alle som var tilstede kan være enige om at det ikke var mange som satt på den stadion og når det nærmet seg kampstart så lignet det scener fra engelske tribuner der du ser publikum bølger frem og tilbake og til siden. Tror nok det var nærmere 40 enn 28 tusen fotballgale tyrkere på tribunen. Selv om flere av oss har vært på tur i andre nasjoner og sett andre lag så hadde ingen opplevd noe som dette tidligere.

Vål'enga entrer banen via en tunnel som kommer opp rett ved banen der politiet står klare med skjold for å beskytte laget vårt. Det viser seg at du tyrkerne er utrolig gavmilde og har spart lightere, flasker og masse mynter de vil gi gutta våre før kampen. Pipekonserten er øredøvende og vi hører ikke engang våre egne stemmer når vi prøver å gi vår hyllest til de kommende legendene fra Istanbul.

Kampen starter, og trykket når nye høyder. Ikke bare er det høyt, men hele stadion er samstemt i tillegg. Det tar dessverre ikke lang tid før det som ikke skal skje skjer. Vi havner tidlig under en null. Det var jo meninga at vi skulle holde nullen så lenge som mulig. Drillo var jo ekspert på å tette igjen bakover?! Håpet er på ingen måte ute. Får vi en pinne så må de ha to til. Trykket på stadion øker og selv om vi er sjanseløse så synger vi av all vår kraft. Gutta holder unna og det nærmer seg pause. Faen det ser jo ikke så galt ut dette men så kommer det to tette, badehette og det begynner å se mørkt ut.

På tre null tar tyrkerne fullstendig av, desibelnivået er på linje med konserter jeg har vært på. Han som er DJ/speaker hopper opp foran oss på en liten mur og danser mens han roper inn i mikrofonen sin at det er mål og hvem som har putta. Han er selvsagt vendt mot oss for å være sikker på at gjestene får det med seg. Det var litt i overkant elskverdig men det var ingen så følte for å bryte ringen av snut for å slå av en prat.

Kaasa sendte ballen bort til «Lille-J» Ikke bare er vi videre, tyrke

Vål'enga lå under med tre. Dommeren blåser til pause. Selv om de fleste av oss trodde at det er kjørt så var det folk som mente at vi kom til å snu dette. Tyrkera fortsetter å lage et vanvittig trøkk på tribunen gjennom hele pausen. Absolutt alle på tribunene deltar med sang, dans, klapping, flagg og skjerf. Så ut til at de hadde det hyggelig mens de nok så mer frem mot neste runde enn neste omgang.

Andre omgang starter og vi unngår å få en tidlig i sekken som vi gjorde i første og vi har noen halvsjanser i tillegg. Kvarteret går og det er fortsatt ingen mål, tyrkera holder koken på tribunen. Etter 64 minutter får vi corner. Dødball. Drillo spesial. Haraldsen ruver i feltet og stanger inn reduseringen vi trenger for å ha et håp om å komme videre. Mister DJ mener at vi skal dempe oss fordi han er nødt til å annonsere målet, noe som ikke legger noen demper på feiringen. Han virker mindre entusiastisk nå. Vi er ikke ferdige med å feire før Kaasa får en tå på ballen og det er to tette badehette igjen og denne gangen er det oss! Ikke bare det men vi er faktisk videre i køppen! Nå gjelder det bare å holde tett så lever drømmen videre.

Mister DJ er nå enda mer irritert over vår feiring mens han mutt må opplyse om at Vål'enga har redusert til 3-2. Sagnet vil ha det til at det på dette tidspunktet ble helt stille på stadion. Det er på ingen måte sant. At lydnivået sank stemmer, men det var en gjeng fra Oslo som holdt koken nå og Herr DJ var på grensen til amper.

Kaasa sendte ballen bort til «Lille-John» i det 73. minutt og det sto 3-3! Ikke bare er vi videre, tyrkera må ha to mål på de siste tjue. Mister DJ er nå rasende og han må holdes tilbake. Han er tydelig fornærmet over at vi er så entusiastiske på hans arbeidsplass. Det er nå ingen tyrkere som synger og han er nødt til å stå sammen med nærmere 200 Engafans som synger alt de makter. Det er helt vilt og det er umulig å beskrive hvordan det var å være tilstede der og da.

På VIP tribunen blir det munnhuggeri blant noen tyrkere som ender med at en får seg en kilevink. Grunnen var at enkelte VIP gjester syns at det vår ufint at Vål'engas representanter var så frekke at de jublet når vi putta. Han som fikk kilevinken hadde forsvart våre ledere men fikk beskjed om å be våre ledere om å ta det med ro.

De siste 20 går ikke veldig fort men endelig så blåser dommeren av kampen og det originale «Mirakelet i Istanbul» var et faktum. Alle andre er

**«Lille-John» i det 73. minutt og det sto 3-3!
Tyrkera må ha to mål på de siste tjue.**

bare bleke kopier. Dette var ekte old school. Etter kampen blir vi holdt igjen lenge og vi hører en del støy og at det singler i glass ikke så langt unna. Stadion er nå nærmest tom og de eneste som er igjen er oss, snuten rundt oss og en liten gjeng som kommer gående mot oss over banen drassende på trommer og flagg. De hadde også en del kasteruller av typen kassalappruller til overs som de plutselig ville donere. Ikke alle hos oss var like oppmerksomme og jeg så minst en som fikk seg en skikkelig treff i pappen. Det tar en god stund før de får ryddet området rundt stadion klart slik at vi kan reise. Når vi omsider blir eskortert ut så ser vi at det ligger glass etter at det har blitt sparket inn noen dører. Det var visst noen som mente at de personlig skulle komme inn for å avsette direktøren i Besiktas. Som sagt en lun aften.

Når vi kommer ut så er det en høy fjellvegg rett utenfor stadion, en skikkelig felle og når vi ser noen hoder stikker over kanten så tenker de fleste at nå er vi føkka! Det var til vår lettelse at det var snuten som sto og passet på at vi ikke skulle bli steinet på vei hjem. Bussene kjører oss tilbake til hotellet.

Selv om det har vært en fantastisk kveld så er det ikke sånn at vi tar over byen med fest og sang. De fleste har skjönt at tyrkera ikke er like klare for fest så det blir noen øl på hotellet før det er kvelden. Dagen etter så blir flere møtt av applaus når folk ser at de har på seg Vål'enga logoen. Gratulantene står i kø og lovnadene fra den glad-kristne trønderen slår nok en gang feil. Men de som tror på imaginære personer og ånder er ikke de man skal ta på alvor.

Aldri glem at så lenge du holder med Enga så kan det meste skje, jeg hadde aldri trodd at vi skulle spille i Europa. Enda mindre at vi faktisk skulle bli seriemestere. Så selv om det virker fjernt i dag mens vi gjør et seriøst forsøk på å sette verdensrekord i 7. plasser på rad så kan det hende at vi en dag igjen skal på tur for å høste heder og ære.

Noen av oss brukte den siste dagen til å gå på tyrkisk bad. Det har ikke så mye med bading å gjøre. Man får et pledd rundt underlivet. Ligger på en varm stein for åpne alle porer. Så får man en omgang med juling før de skaper huden ren med en børste. Hadde noen sagt at jeg kom til å betale en stor feit tyrker for å tafse på meg så hadde jeg nok ledd høyt, jeg lo ikke like godt nå men herregud så godt det gjorde. Har aldri følt meg i bedre form etter noen harde dager med festing og fotball noen gang.

Mirakler kan skje! Og jaggu hadde ikke den gruppa jeg reiste med fått business class fra München til Oslo. Schalefreisen hadde sine øyeblikk. God plass, god mat og ubegrenset servering var ikke å forakte på siste etappe. Det er ikke mulig å stikke under en stol at det var en meget fornøyd gjeng som ankom Gardermoen.

Det er mange som skal takkes for «Mirakelet i Istanbul» men de fleste har fått legende-status og det er jo takk nok. Jeg vil takke de gutta som har laget sangen som i dag runger

på våre tribuner. Ikke bare er sangen utrolig fet, men hver gang den synges så tenker jeg tilbake til den utrolig varme og fantastiske kvelden i '98. Been there, done that!!

For oss som var så heldige at vi var tilstede så tror jeg alle holder dette som det største de har vært med på som Enga-supportere. Jeg håper at det vil skje igjen. Jeg unner alle, absolutt ALLE, enten de er venn eller fiende å få oppleve det vi fikk oppleve den kvelden. Det er faktisk umulig å beskrive med ord, referanser til rus eller andre heftige opplevelser.

Selv nå, 21 år etterpå mens jeg sitter og skriver om turen så merker jeg hvor utrolig det var. Det var en så sterk og intens opplevelse at jeg smiler hver gang jeg tenker på den. Har rett og slett ikke lyst til å bli ferdig med denne artikkelen. Hadde det ikke vært for at jeg har lovet Mikkel å skrive om turen så er det mulig at jeg ikke hadde sendt den inn.

Så til alle dere som ikke har trua nå, vi hadde ikke det på den tia heller. Hold hodet høyt, syng stolt, så vil vi en vakker dag lage et nytt mirakel. Hvor og når er det umulig å vite men vi vet at det kan skje.

Ull Trass

**Aldri glem at så lenge
du holder med Enga
så kan det meste skje ...**

Harald «Hakki» Haugen

En koloss, en bauta, en legende i Vålerengen. Harald «Hakki» Haugen startet å spille ishockey for Vålerengen tidlig på 50-tallet. Hakki var med på det første lilleputt-laget og de vant alle kampene de spilte. Lilleputtene spilte med polvotter og hvite drakter med røde armer og rød tverrstripe på brystet. Selv om «Hakki» fikk noen sporadiske kamper for a-laget tidlig på 60-tallet, var det først i 1965/66 at han ble tatt opp fast i a-stallen. I 1973/74 var «Hakki» spillende oppmann for Vålerengen(!), slå den. I 1975/76 spilte han sin siste sesong i Vålerengen. Det ble totalt 11 sesonger og 7 Norgesmesterskap.

I 1980-1983 var «Hakki» hovedtrener for Vålerengens a-lag. Det ble det sølv i NM 1980/81, seriegull og NM-gull i 1981/82 og seriebronse og NM-bronse i 1982/83. Han tok også over som hovedtrener i 1989/90 midt i sesongen. Det endte med sølv i serien og i NM. «Hakki» var også trener for kvinnelandslaget på slutten av 80-tallet og tidlig 90-tallet.

På sine eldre dager er «Hakki» fortsatt aktiv i både på isen og i Vålerengamiljøet. Han spiller ofte hockey med gode kamerater som alle har rundet 70 år. Han er til stede på de fleste kampene til a-laget samt at han følger trofast opp sine barnebarn i diverse idrettsgrener.

«Hakki» er Vålerenga tvers i gjennom. En koloss, en bauta, en legende, Harald «Hakki» Haugen!

Heimdalsgata 2, 0561 Oslo 5. Telefon (02) 68 41 11.

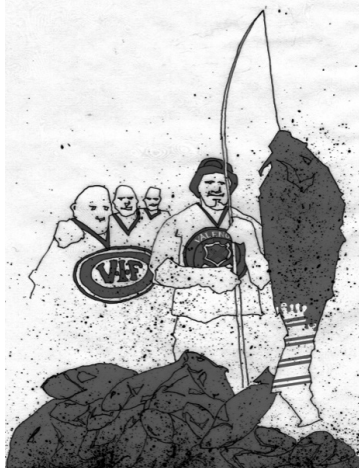
Bare et blad i Norge

I god Vålerenga-ånd holdt det på å gå galt allerede første sesongen. Et nedrykk ville mest sannsynlig gjort at Vål'enga Magasin måtte legges ned allerede etter første sesong.

TEKST: MATS SCHJØLBERG ULSHAGEN

Vi skulle egentlig ikke lage fotballblad. Klaus Ganer, Jon Vedal og jeg hadde fått det for oss at vi skulle starte et livsstilsmagasin kalt Strezlez, om musikk, film, sport og generell populærkultur, og brukte vinteren 2003 på å rendyrke en profil og ha møter med de store forlagshusene. Vi fikk napp hos en del, men så at de byråkratiske prosessene gjorde at veien var svært lang med tanke på å kunne få til noe seriøst med noen av dem. Dermed begynte vi å se på muligheten av å gjøre det sjæl, og kom i kontakt med to stykk Thomas som kunne være interessert i å investere i et slikt prosjekt. Lille-Thomas og Thomas W var to stykk vi hadde kommet i kontakt gjennom felles bekjente, og vi hadde alle det til felles, Strezlez-gjengen, Thomasene og de felles vennene, at vi alle var glade i fotball generelt og Vålerenga spesielt. Etter å ha funnet tonen over noen fotballkamper og mange øl, ble vi enige om at vi kunne samarbeide, men vi tenkte at det kunne være smart å prøve et mindre konsept enn et månedlig livsstilsmagasin, for å se om vi kunne samarbeide og for å se om vi kanskje kunne tjene litt penger som vi kunne investere i vårt nye magasinforlag.

Da ble valget enkelt; vi skulle lage fotballblad. Ikke en fanzine, men en påkostet, glanset greie med fotobudsjett, annonsesalg og aller helst med et tett samarbeid med klubben. Ideen om Vål'enga magasin var skapt.

Hooters, Jack og Royal League

I rekordfart satte vi i gang, vi skaffet en god trykkeriavtale, snakket med skriveføre Vålerengasupportere, tok noen møter med Kjetil Siem og co på Valle, og begynte å lage artikler. Første nummer hadde David Hanssen på coveret, inneholdt en artikkel om en bortetur med torskefiske i Tromsø, og ikke minst den smått legendariske «Ondskapens akse» en slags roadtrip-guide til Vålerengas motstandere på Vestlandet».

Ti år ble det til slutt, der vi feiret cupgull, seriegull, to seriesølv og en bronse, og fikk en haug morsomme utenlandsturer på kjøpet. Det ble Newcastle-tur, der vi til vår store overraskelse fant ut at alle puber hadde en eller flere strippere, tur til Graz i Østerrike, der vi havnet midt i en hooliganskonfrontasjon mellom Enga Casuals og noen østerrikske velkledde på en Hooters bar (lett-kledde damer virker å være en rød tråd her), og ikke minst turen til Brugge, der Freddy bomma på straffe og Vål'enga Magasin-redaksjonen snublet over et møte mellom spilleragent Jack Karadas og representanter fra Vålerenga etter kampen. I tillegg ble det noen iskalde Royal League-turer i Skandinavia og selvsagt massevis av turer omkring i landet med Norges desidert beste supportere.

Men det kunne altså ha endt allerede etter første sesongen. Vålerenga greide å snuble inn i en spennende nedrykkskamp, og havnet til slutt i den velkjente duellen mot Tom Badeballs Sandefjord og oss. Hadde vi tapt den avgjørende kampen i Vallhall den gang, så hadde det ganske sikkert aldri blitt noen 2004-sesong for oss.

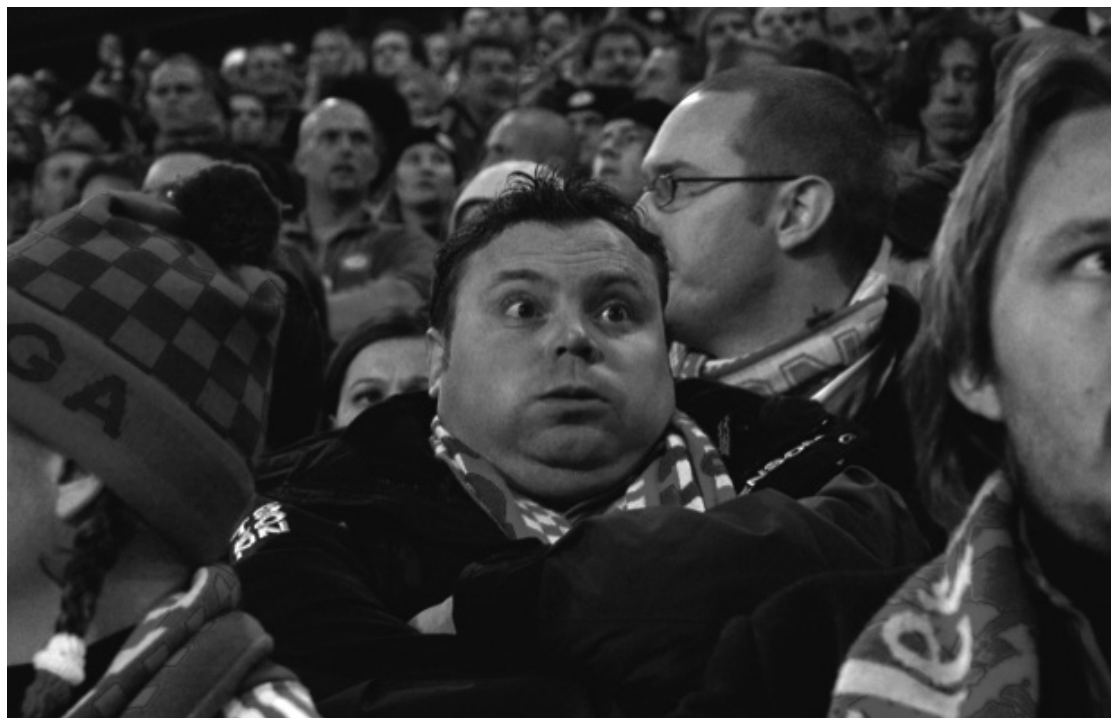
Med fasit i hånd kan vi imidlertid fastslå at det gikk som det gikk, vi holdt oss i Eliteserien, og allerede høsten etter sto jeg på bordet på pressetribunen på Ullevaal Stadion med hendene på vei opp for å feire når Morten Berre plasserte ballen sikkert i nota, men ble isteden en del av det kollektive stønnet når han ikke greide å få ballen forbi Stabæk-keeperen. Både Freddy og Morten har fått mye tyn for sine respektive bom i henholdsvis Brügge og på Ullevaal, men det er godt å vite at vi husker gutta for veldig mange situasjoner med bedre utfall. Og vi må aldri glemme at Morten Berre faktisk var med på å stifte klubben vår tilbake i 1913. Sammen med blant annet Jimmer'n. Og vi klinka til med en ekstrasutgave den høsten, et Vål'enga Magasin Seriesølv Spesial.

Penisvaner og Riksklysa

Vi fikk til et par førstesider i VG også i løpet av 2014, først da brødrene Schau intervjuet legenden Alan Shearer i forbindelse med europacupmøtet med Newcastle, og spurte sitt faste spørsmål «Rister du eller melker du når du har vært på do og tisset?». Siden det bare var vi som hadde fått intervju med Shearer i Norge, var selvsagt de store avisene skuffet. Både Dagbladet og VG slo det stort opp at Vål'enga Magasin og brødrene Schau hadde «grillet Shearer om penisvaner» og slo fast at «Shearer mistrivdes under intervjuet». Sistnevnte ble til og med slått opp på forsiden av Norges største avis. Kjetil Siem fortalte villig vekk at klubben ikke støttet intervjuet, og mente spørsmålet ikke burde være stilt, men inviterte både Schau-gutta og undertegnede på VIP-en i neste hjemmekamp.

Så gikk det ikke lang tid før vi klinka til igjen. I magasinet som skulle ha Erik Panzer Hagen på coveret, våren 2004, spurte jeg ham spørsmålet vi alle egentlig hadde lurt på siden han fortalte at han hadde en liste med spillere han likte dårlig. Vår herlige stopperkjempe kalte Magne Hoseth for Titten Tei, Harald Brattbakk var en feiging, og Lyns svenske Peter Markstedt for en sutrekråke. Før han klinka til mot Vidar Riseth: En rævsleiker og en riksklyse. Det var som å trykke på knappen i Akersgata, og Dagbladet og VG heiv seg på og slo det opp på sine respektive førstesider.

Tjukken og brødrene Holm

2005 var imidlertid året da alt skulle gå riktig vei, selv om det kunne virke som om alt gikk helt feil. Vi hadde igjen kommet oss i posisjon der vi kunne ta seriegull i siste serierunde, etter en surrealistisk høstsesong der vi ikke vant en eneste kamp de siste seks rundene, men Start var nesten like dårlige. Vi skulle spille avgjørende kamp mot Odd i Skien 29/10,

mens Start tok imot Fredrikstad. Vål'enga Magasin/Strezlez media var taktiske nok til å legge et sesongseminar til Skien dagen i forveien, og når det faglige innholdet var unnagjort, tok vi en tur ut på byen for å feste oss inn i siste serierunde sammen med andre Klansmenn og -kvinner som hadde tatt turen nedover. Litt utpå natta fikk jeg den gode ideen om at jeg skulle begynne å ringe rundt til Odd-spillere for å forstyrre nattesøvnen deres. Jeg begynte med Erik

Holtan, den tjukke og hyggelige (skulle det vise seg) sisteskansen til Grenlandslaget. Jeg røra i vei med han i en halvtime – tre kvarter omtrent, og vi snakket om alt fra internasjonal fotball til det lokale fisket, og utelivet i Skien. Tror jaggu jeg la ut om en jente fra Skien som jeg traff i Kragerø ca 1995. Da jeg la på var jeg godt fornøyd med å ha gjort mitt for å sørge for at han skulle være trøtt og sliten den neste dagen, og festet videre. Dagen etter

viste det seg at Holtan ikke en gang satt på benken, han var ute med skade og det var aldri meningen at han skulle spille i det hele tatt. Vel, research har aldri vært min store styrke.

Det gikk jo som alle vet veien likevel, helt uten at vi trengte å vinne (for det greide vi tydeligvis ikke), og var noen deilige scener på gamle Odd Stadion etter at speaker spakt forsøkte å be de tilreisende tilskuerne om å ikke storme banen etter kampen. Han kunne likegodt ha bedt om ikke alle fra Oslo vennligst kunne løpe ut på bane og aller helst ta med seg en liten del av den hjem igjen til Oslo. For det var i hvert fall det som skjedde. Selv greide jeg å havne på spillerbussen hjem til Oslo, sammen med laget, og heldigvis gjorde de sitt ytterste for å ta igjen min promille for jeg var snydens lenge før gullmedaljene var utdelt.

Senere på dagen var det gullbuss gjennom Oslo (den var jeg ikke med på), før jeg endte på den franske restauranten som lå i krysset Rosenkrantz gate/Kristian IVs gate, der klubben arrangerte gullfest. Daniel Fredheim Holm og Thomas Holm slapp meg inn en bakdør på stedet, en slags takk for sist etter at jeg hadde ordnet Daniel og unggutta på Skeid forbi køen og gratis inn på en nattklubb i Molde et par år tidligere (i forbindelse med Ondskapens akse-artikkelen). Daniel ringte til og med opp kona mi og fortalte at jeg ikke kom til å rekke siste båt hjem. Stine ble ikke spesielt imponert.

Jeg mistet for øvrig pc-en min i løpet av natta, med masse artikler, bilder og notater til både Vål'enga magasin og dagjobben min i FHM, men heldigvis fant en ærlig sjel den

igjen i en bakgård nede ved rådhuset et sted. Eller ærlig og ærlig, han fortalte at han hadde tenkt å beholde den, men trodde på karma, og siden noen hadde gitt ham tilbake en lom-mebok han mistet på Gardermoen måtte han levere tilbake bag og pc. Heldigvis for meg. Jeg beholdt jobben i FHM og vi ga ut et Vål'enga Magasin Seriegull Spesial den høsten.

Annonsesvikt og Obos-ligaen

Vi holdt det som sagt gående helt fram til 2012, gjennom ti sesonger. Før 100-årsjubi-leet telte vi imidlertid på knappene, og fant ut at vi ikke hadde råd til å gi ut noe blad i jubileumsåret. Vi slet med å selge annonser, og dessverre var det ikke nok som kjøpte bladet til at vi hadde råd til å fortsette. Artikkelideene og intervjuene ble i stedet til en bok som jeg crowdfundet sammen med bøker fra de andre Eliteseriekubbene, og som ble gitt ut til seriestart i 2013, men magasinet ble lagt ned. Jeg ser at det har dukket opp et magasin med nøyaktig samme navn i år, men det er det noen andre som står bak. Vi stoppet opp på et sted omkring mellom 40 og 50 magasiner, og dessverre har jeg greid å beholde de færreste av dem selv. Det ble aldri noe Strezlez magasin heller, men jeg holdt meg i magasinbransjen, og de siste fire årene har jeg laget magasiner for hver av de 16 lagene i OBOS-ligaen to ganger i året. Det betyr jo teoretisk at jeg kan komme til å lage et Vålerenga-magasin igjen, men det håper jeg jo at jeg slipper. Men jeg lager gjerne et par for Lillestrøm neste år!

Du holder deg hjemme.

Her hjemme på berget så irriterer vi oss over stadig flytting av kamptidspunkt og kampdager. Vi har ingen grunn til å være fornøyd med tilrettelegging for bortefans i Norge hverken når det kommer til tider eller hvordan man blir behandlet. I Norge er det stort sett politiet som avgjør hvilke ressurser som skal brukes og om det skal innføres ekstra tiltak i forbindelse med kampen.

Som Vål'enga supporterer så ser vi dette når det gjelder kampen i fuglelandsbyen, bussene får ikke kjøre gjennom landsbyen men må kjøre rundt. Litt irriterende men det medfører ikke de store utfordringene og med litt i overkant mye godvilje så er det mulig å forstå hvorfor de gjør det på denne måten (NOT).

Når det kommer til tidspunkter så er det begynt å gå i riktig retning med tanke på at vi får noen ukers varsel om en kamp blir flyttet. Dette er helt klart ikke godt nok hvis du vet at da har alle de billigste fly, togturer og hotellrom for lengst forsvunnet.

Er en del i Frankrike og har i flere år gledet meg til å se Metz sitt derby hjemme mot N***y. I 2018 spilte de endelig i samme liga. Så jeg tok meg en ukes ferie i desember 2018 for å få med meg bortekamp og derby. Gleden var stor når jeg dro fra Gardermoen. Bortekamp og derby på en uke, livet leker.

Bortekampen er omtalt et annet sted og nå var det bare å glede seg til det vi alle elsker. Derby hjemme mot laget alle hater.

Hitlers tropper snudde rett før de kom til Nancy under WW2 og ryktene vil ha det til at det var fordi folka der var så ille og byen så stygg at det ikke var verdt bryet.

Glede kan fort snu til skuffelse og grunnet innfløkte og tvilsomme regler i Frankrike så ble rett og slett hele derbyet avlyst.

Det var faktisk ikke politiet som kom til denne avgjørelsen men lokale myndigheter. Frankrike er delt opp i flere såkalte departementer, noe ala det vi kaller fylker. Så fylkesmannen/rådmann eller borgermester i byen kan på kort varsel avlyse kamper eller innføre reiseforbud.

Begrunnelsen skal ha vært at politiet var slitne etter at de gule jakkene hadde demonstrert i flere uker pluss at det var en skyte episode i Strasbourg noen uker tidligere. Svakt argument siden vi trives best uten snuten.

Hvis ikke så ...

På 24 timer kan de innføre reiseforbud for bortesupporter. Og det betyr at man ikke får lov til å reise til byen kampen skal spilles, hvis man velger å reise så blir man arrestert, bortvist og blir også utestengt fra alle franske arenaer i minst 1 år. Det er heller ikke mulig å kjøpe billett på nettet hvis du ikke har riktig postnummer og kunne tenke deg å være anonym tilskuer.

Og jeg har etter hvert blitt kjent med supporterkulturen i Frankrike og kampene som blir ilagt reiseforbud er på ingen måte risikooppgjør, så langt derifra.

Selv når Toulouse skulle spille i Metz så ble Toulouse ilagt reiseforbud. Toulouse og Metz har et vennskap siden de er to av veldig få antifa-supportere i Frankrike. De reiser ofte sammen på kamper sammen i Tyskland og Belgia. Dette viser at de som velger å bruke sin makt til å nekte fans å reise jobber etter det vi kaller innfallsmetoden og ikke har den rette kompetansen til å kunne ta slike avgjørelser.

Har selv blitt utsatt for dette da jeg i mai 2018 gjorde et forsøk på å få med meg min første bortekamp mot Amiens. To dager før kampen så fikk vi beskjed om å bli hjemme ...

At en som ikke skjønner fotball skal kunne ta en slik avgjørelse er rett og slett håpløst. Og det skjer med minst 3-4 klubber hver eneste runde i Ligue 1 og 2. Og de bruker sikkert like mye ressurser som de ville brukt på å holde fansen adskilt eller sørget for at bussene gikk rett til stadion.

Så da hjelper kanskje ikke så mye at det franske forbundet har bestemt at bortebilletter skal ha et pristak på 10 Euro i Ligue 1 og 5 Euro i Ligue 2 siden det stadig sitter en kødd i dress og sier at fansen stort sett må holde seg hjemme uansett?

Så neste gang du blir forbanna over at nok en kamp er flytta så husk på at vi får i hvert fall lov til å reise til alle bortekamper enn så lenge!!

LaDetKoste
(far betaler)

Himmelriket åpnes tidlig i høst

Som eneste Fanzine i verden har vi besøkt nye Jordal Amfi.

Det har vært traurige år og tunge kår for hockeylaget i våre hjerter etter at salige Jordal ble jevna med jorden. Traurig fordi det er slitsomt å trene her, spille der og utstyr skal hit og dit og fasiliteten er ikke mye å skryte av i Forum. Tunge kår har det vært siden bare rundt tusen av de 2 700 som snittet i Jordal sist har giddi å dra over Haugerudfjellet til Furuset for å se kamp. Det drypper dermed lite kroner inn lommeboka til klubb.

Men glem det nå, nomadelivet over og gutta kan trene og spille i flunka nye lokaler med alle muligheter til å bli best i Norge igjen. Med deg på tribunen, for nå kommer du tilbake? Ett par pils på Vertshuset før kamp og rusle bort på Jordal for å se Vålerenga gruse enhver motstand, akkurat som i gamle dager. Det blir stas!

Jordal får 5 500 plasser, den er delt opp i to etasjer og den øvre etasjen åpnes når det er fullt nede. Unntaket er feltet til bønda. Det er oppe der de sto før omtrent, så der må det åpnes hver gang.

Ellers kan hallen friste med 14 kiosker - noe som bør gi langt mindre kø enn før og rosinen i pølsa må være nye dasser! Du våkner vel stadig hylende og bada i svette over «standarden» og lukta på dassene på gamle Jordal? Grøss!

Det blir kafeteria/restaurant med utsikt til isen og det blir fine mingleområder. Hovedinngangen er forresten flytta til siden mot Jordalparken, så det er litt kortere vei fra

Jordal får 5 500 plasser, den er delt opp i to etasjer og den øvre etasjen åpnes når det er fullt nede. Unntaket er feltet til bønda. Det er oppe der de sto før omtrent, så der må det åpnes hver gang.

Vålerenga Vertshus. Spillerboksene er flytta til andre siden som i gamle, gamle dager så du kan fint sitte på «vår side» og melde dritt til motspillerne. Man forsøker å dra i gang et stemningsfelt også. Dette er strategisk plassert bak målet gutta våre spiller mot i første og tredje periode. I svingen mot ungdomshallen. Vil du bidre med å åpne kjeften er det plass til deg der, garantert!

Det er å håpe at Vålerenga klarer å utnytte muligheten som ligger i en ny hall, slik at pengene sildrer inn regelmessig og at det gir grobunn for sportslig satsing som igjen gir grobunn for flere tilskuere som igjen gir grobunn for større sportslig satsing. En vakker sirkel det, og plutselig står vi der da, på bøttefest og drekker sjampis av pokalen.

Det er noe å glede seg til. Vi sees på Jordal til høsten!

ARE YOU HERE FOR THE GAME?

FOTBOLL I LONDONS UTKANTER

JOHAN ÅBERG ★ ERIK WESTIN ★ PETER JOHANSSON

I 2015 ga dere ut «Are You Her For The Game?», en bok engelsk fotboll i London området. Hvorfor akkurat akkurat London?.

- Alla vi tre som gjort boken gillar både musik och fotboll, det finns ingen annan stad än London där man lika enkelt kan pricka in en bra match och en bra konsert på samma helg.
- Vi kände oss trötta på den superkommersiella fotbollen i Premier League, så det blev naturligt att söka sig längre ner i seriesystemet för att uppleva fotboll på nära håll. Eftersom vi gillade de upplevelserna så mycket ville vi dela med oss och tipsa andra. Då kom idén om en bok. Sedan tog det ett par år att göra den klar.

Beste og dårligste minne med boka?

- Det finns faktiskt inga dåliga minnen. Vi hade tur med våra resor och kunde göra bra reportage till boken.

För mig blev Brentford en favoritarena. Den är väldigt gemytlig med bostadshus runt omkring och en pub i varje hörn av arenan.

Leyton Orient var en annan klubb där det var trevlig, med väldigt bra supporterbar med mycket real ale. Jag tror att Peter och Johan håller med mig.

- Sedan när boken var klar åkte vi till Oslo, det var ett roligt minne. Vi blev intervjuade i Josimars podcast och sedan drack vi öl och signerade böcker på Bohemen.

Och så fick vi bo hemma hos en väldigt trevlig norrman som heter Mikkel;)

England, er det fordi dere oppvokst med å se Engelsk fotball, hver lørdag klokka 16? Pling. øl og magasiner/fanziner?.

– Ja, jag och Peter är uppväxta med Tipsextra som det hette i Sverige. Johan tror jag är lite för ung för det.

När punken kom i slutet på sjuttioatalet åkte man till London för konserter, så det blev en bra blandning av musik och fotboll.

Även om vi tre kanske inte är riktiga anglofiler så är vi i alla fall väldigt infuerade av engelsk populärkultur.

Johan är den av oss som är mest fotbollsnörd, han vet allt om alla spelare, tränare och olika spelsystem.

Men nå har dere ett nytt prosjekt på gang. Fortell mer det.

– Vi har funderat länge på om vi ska göra en ny bok. Men nu har vi istället bestämt oss för att göra ett tryckt magasin.

Det känns enklare, då kan vi ge ut ett nytt nummer när vi känner för det. Vi hoppas komma ut med första numret i vår.

Fokus kommer precis som i boken att ligga på lower league i Londonområdet, med matcher, pubar och allt runt omkring.

Sedan gör vi säkert avstickare till andra divisioner och andra delar av landet.

På hvilke plattformer kan man følge prosjektet?

Själva magasinet kommer bara i tryck. Men man kan följa oss på sociala medier (facebook: fotbollilondon / instagram: fotbollilondon).

Har dere faste ritualer, når dere reiser over for å se fotball?

– Nej, inte direkt. En stadig full english breakfast är ett måste, sedan brukar vi försöka vara på plats tidigt och gå runt och titta och dricka några öl på olika pubar.

Hvilket lag anbefaler dere folk å se, hvis de skal se lag nedover i divisjonene?

– Några av mina favoriter är Dagenham & Redbridge och Kingstonian.

Längre upp i seriesystemet skulle jag passa på att gå på Brentford innan de flyttar till sin nya arena.

Er det fortsatt like stor interesse for fanziner i England?

– Antalet fanzines har exploderat de senaste åren känns det som, vilken är kul.

Det är en subkultur där man stöttar varandra väldigt mycket och jag tror att den kommer att fortsätta växa.

Blir det kun papirutgave?

Ja, det blir bara på papper, i alla fall till en början.

Pris og hvor kan den kjøpes?

Det vet vi inte ännu, vi får återkomma om det.

Etter å ha fulgt FC Metz en del år så var det endelig duket for å bli med Horda Frenetik 97 på bortekamp. For vi som er over snittet glad i ball og supporterliv vet jo at det er på bortebane man er mest samlet og alle gir det lille ekstra.

Metz er en liten by som ligger ganske langt nord i Frankrike og har vekslet mellom å ligge i Frankrike og Tyskland i noen hundre år. Alt ettersom hvem som vant de forskjellige krigene. Men for øyeblikket tilhører byen Frankrike. Det var nok historie.

Oppmøte var på parkeringa utenfor Stade Saint Symphorien (hjemmebanen til Metz) kl 15 men jeg skjønte fort at det var fra 15 og utover.

Dessverre så var det kun en buss, men Mandagskamp med avspark kl 20.45 er nok en forklaring på det.

Jeg var litt forberedt, så jeg visste at det ikke var salg av øl på bussen. Jeg hadde kjøpt med meg en pose øl. La fort merke til at det var mange som hadde med seg mer enn poser, det var mye kjølebager øl.

TUR I FRANKRIKE

Nærmere kl 17 så var det endelig klart for avreise. Reisemålet var Valenciennes som ligger ca 35 mil fra Metz og tar ca 4 timer totalt. Raskeste og billigste (ikke bare Norge som har bomringer) vei til Valenciennes går via Luxembourg og Belgia. 3 land på 3 timer der altså.

Ikke lenge etter at hjula har begynt å rulle så skjønner jeg at å ha med en pose med øl og kun øl var ikke slik de gjorde det i Frankrike. Det viktigste er åpenbart ikke drikke, men mat. Ikke at de ikke hadde med nok øl, vin, sprit og diverse likører, men mat først.

Det ble brutt brød og servert alle mulige oster og pølser pluss masse annet som var snadder. Nivået på maten var verdt minst en stjerne i Michelin guiden. Tror aldri jeg spist og drukket så mye på en fotballtur noen gang. Det var selvsagt like mange varianter av drikke som det var av ost og pølser.

Når vi ankommer Valenciennes blir vi stoppet av politiet. De frykter at bussen skal bli steinet av hjemmefansen. Vi blir sluppet av et stykke unna stadion, slik at bussen kan komme til stadion seinere. Må jo at det var skikkelig logisk av snuten å føle så stor omsorg for bussen at de mente at den ikke burde utettes for fare og at vi heller måtte gå i flokk gjennom mørke gater i Valenciennes uten noen form for beskyttelse. ACAB.

Vi kom oss frem til stadion uten å bli steinet. Når vi kommer frem er snuten jaggu i gang igjen. Denne gangen så får vi ikke lov til å kjøpe billetter hver for oss. Vi må sende 1 mann som må kjøpe billetter for alle for at det ikke skal bli kaos, blir nok skikkelig kaos når 50-60 skal ha billetter til kamp.

Til slutt så har vi fått billetter og får lov til å gå inn, men ikke uten å ha blitt befølt de fleste steder på kroppen på jakt etter ting man liksom ikke har lov til å ha på stadion.

Hadde som alltid med meg en del stickers fra egen klubb så Enga er godt representert på stadion.

Kampen gikk sin gang og de totalt 60-70 fra Metz ga god lyd fra og når vi setter to kjappe mot slutten 2. omgang så blir det barings på alle gutta i 9 grader og regn. Det er ingenting som overgår seier borte.

Etter kampen blir vi holdt tilbake ca 45 minutter. Lensmann klarer nok en gang å si at de frykter for bussen og at vi må gå fra området for egen maskin. Det blir noen heftige diskusjoner og lederne i HF97 forteller snuten at dette gidder vi ikke og at vi heller går for å konfrontere gutta fra Valenciennes. Alle i gruppa samler seg og begynner å gå mot utgangen. Av en eller annen grunn så finner lensmann ut at dette her muligens kan skli ut og medføre mer jobb for hans folk.

Det ender opp med at de finner ut at det er bedre å kjøre bussen en annen rute med politieskorte enn at vi skal gå rundt på egenhånd.

Turen tilbake til Metz er som vanlige supporterturer, folk sitter og sover foran i bussen mens det er full fest bak. Og som i bakseter flest så var det nok av alkohol og andre rusmidler. Eneste forskjellen var at det selvfølgelig var nok et matgilde.

Rundt 4. tirsdag morgen en sliten, men fornøyd og mett gjeng tilbake i Metz med tre nye poeng i banken.

Frister helt klart til gjentakelse og det er ikke umulig at det blir flere borteturer nå som de skal spille i Ligue 1.

LaDetKoste
(far betaler)

Dødens posisjon

Vålerenga var i nærheten av medaljer i 2011 og i nærheten av nedrykk i 2013. Bortsett fra det har vi vært trygt forankret omtrent midt på tabellen hele dette tiåret, etter å ha lukket på seriegull i 2010. Vi har dessuten stort sett vært trygge på at det ble en plass omtrent midt på tabellen allerede fra sommer eller tidlig høst, noen vil si allerede på forhånd. Stabilt middelmådig, der har du Vålerenga. Før var det drømmer som aldri ble noe av, nå er det ikke en gang relevant å drømme, virker det som.

Sånn sett har vi hatt et langt bedre tiår enn for eksempel Viking, som rett nok har klart noen femteplasser i ny og ne, men som også har rykket ned med brask og bram. Det sto ikke bedre til enn at det var bare så vidt de kom seg opp igjen. Vålerenga er altså ikke en sportslig katastrofe, slik Viking var en periode, slik Start er nesten hele tiden og slik Lillestrøm endelig er blitt. Vi er bare ganske middelmådige, og dermed i ferd med å bli ganske kjedelige.

Opp- og nedturer er nemlig – i hvert fall sett i ettertid – langt å foretrekke fremfor den stabile middelmådighet, dersom entusiasme og engasjement er målestokken. Og helt irrelevant er jo ikke slike faktorer. Entusiasme og engasjement skapes av at klubbens prestasjoner, eller mangel på sådanne, er verdt å merke seg. Vikings 2017-sesong var historisk dårlig, men nettopp derfor var det en klubb i krise, som kunne samle seg i bønn. Den dramatiske kampen om opprykk høsten 2018 skapte voldsom entusiasme og høye publikumstall, en entusiasme som et godt stykke på vei har vedvart også denne sesongen.

Merkelig nok har det seg altså altså slik at sportslig fiasko skaper mer interesse – og på lengre sikt potensielt entusiasme – enn middels resultater. Det gjelder ikke bare Viking, vi har sett det i en rekke klubber, ikke minst i Vålerenga også: Nedrykket i 1996 skapte

Tippeligaen 2011			Tippeligaen 2012			Tippeligaen 2013			Tippeligaen 2014			Tippeligaen 2015		
Tabellen			Tabellen			Tabellen			Tabellen			Tabellen		
Lag		S	Lag		S	Lag		S	Lag		S	Lag		S
1	Molde	30	1	Molde	30	1	Strømsgodset	30	1	Molde	30	1	Rosenborg	30
2	Tromsø	30	2	Strømsgodset	30	2	Rosenborg	30	2	Rosenborg	30	2	Strømsgodset	30
3	Rosenborg	30	3	Rosenborg	30	3	Haugesund	30	3	Odd	30	3	Stabæk	30
4	Brann	30	4	Tromsø	30	4	Aalesund	30	4	Strømsgodset TF	30	4	Odd	30
5	Odd Grenland	30	5	Viking	30	5	Viking	30	5	Lillestrøm	30	5	Viking	30
6	Haugesund	30	6	Brann	30	6	Molde	30	6	Vålerenga	30	6	Molde	30
7	Vålerenga	30	7	Haugesund	30	7	Odd Ballklubb	30	7	Aalesund	30	7	Vålerenga	30
8	Strømsgodset	30	8	Vålerenga	30	8	Brann	30	8	Sarpsborg 08	30	8	Lillestrøm	30
9	Aalesund	30	9	Lillestrøm	30	9	Start	30	9	Stabæk	30	9	Bode/Glimt	30
10	Stabæk	30	10	Odd Grenland	30	10	Lillestrøm	30	10	Viking	30	10	Aalesund	30
11	Viking	30	11	Aalesund	30	11	Vålerenga	30	11	Haugesund	30	11	Sarpsborg	30
12	Fredrikstad	30	12	Sogndal	30	12	Sogndal	30	12	Start	30	12	Haugesund	30
13	Lillestrøm	30	13	Hønefoss	30	13	Vålerenga	30	13	Bode/Glimt	30	13	Haugesund	30
14	Sogndal	30	14	Sandness J.U.F.	30	14	Sandness J.U.F.	30						

mange en høstdepresjon, men også fornyet entusiasme. Året blant de nest beste ga fornyet erfaring med å vinne (ikke minst cupfinalen) året etter, og klanen mangedoblet medlemstallet. Til og med det tragikomiske nedrykket i 2000 ga bud om hva som skulle komme. Det var aldri noen tvil om opprykket året etter, og i 2002 ble det nok en cuptriumf. Nestenkatastrofen i 2003 skapte også et voldsomt engasjement, som bidro til de tre gode årene som kom etterpå.

Men å havne på plassene 6-10 er rett og slett dødens posisjon, særlig når det ikke en gang er resultatet av en kollaps mot slutten i kampen om medaljer. Færre og færre bryr seg, for når det stunder mot sommerferie vet vi som regel ganske sikkert at det vil ende omtrent der. To-tre gode kamper etterfølges av pinlige poengtap (for ikke å si tap), som kveler ethvert håp om at det skal skje noen annet enn normalt allerede i fødselen.

For den sportslige ledelsen ser det selvsagt ikke slik ut. Målet er å nærme seg toppen, og å plutselig havne i sump er et åpenbart steg tilbake. Jeg vil også heller ha en sjetteplass enn en 13. plass. For da kan vi i det minste bevare en slags tro på at det går riktig vei, om enn med museskritt.

Noen vil jo si at det er bedre å være stødig middelhavsfarer enn å være pølsebod hvor kaos og katastrofe alltid lurar bak neste sving. Men savnet etter en høst hvor ting er spennende er ekte og dyptfølt. Gi meg en høst som i årene 2004-2006, eller i 2010, hvor det er legitimt å drømme om ett eller annet. Skjønt; ikke gi meg en høst som i 2003. Selv om det faktisk hadde vært å foretrekke, så lenge det ender godt.

Bean

Tippeligaen 2016			
Tabellen			
	Lag	S	P
1	Rosenborg	30	69
2	Brann	30	54
3	Odd	30	51
4	Haugesund	30	46
5	Molde	30	45
6	Sarpsborg 08	30	45
7	Strømsgodset	30	44
8	Viking	30	43
9	Aalesund	30	42
10	Vålerenga	30	38
11	Sondal	30	36
12	Lillestrøm	30	34
13	Tromsø	30	34
14			

Eliteserien 2017			
Tabellen			
	Lag	S	
1	Rosenborg	30	
2	Molde	30	
3	Sarpsborg 08	30	
4	Strømsgodset	30	
5	Brann	30	
6	Odd	30	
7	Kristiansund	30	
8	Vålerenga	30	
9	Stabæk	30	
10	Haugesund	30	
11	Tromsø	30	
12	Lillestrøm	30	
13	Sandefjord Fotball	30	
14	Sogndal	30	

Eliteserien 2018			
Tabellen			
	Lag	S	
1	Rosenborg	30	
2	Molde	30	
3	Brann	30	
4	Haugesund	30	
5	Kristiansund	30	
6	Vålerenga	30	
7	Ranheim TF	30	
8	Sarpsborg 08	30	
9	Odd	30	
10	Tromsø	30	
11	Bode/Glimt	30	
12	Lillestrøm	30	
13	Strømsgodset	30	

Eliteserien 2019			
Tabellen			
	Lag	S	P
1	Molde	30	68
2	Bode/Glimt	30	54
3	Rosenborg	30	52
4	Odd	30	52
5	Viking	30	47
6	Kristiansund	30	41
7	Haugesund	30	40
8	Stabæk	30	40
9	Brann	30	40
10	Vålerenga	30	34
11	Strømsgodset	30	32
12	Sarpsborg 08	30	30
13	Mjøndalen	30	30
14	Lillestrøm	30	30

En lykkelig LSK-supporter feirer på stillingen 3-0
i kvalikkampen mot Start. Han skulle bare visst ...
#obosligaenherkommerfugla

